

תת"ע 5014/08/14 - מדינת ישראל נגד כיד אבו ענזה - בהעדר

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

18 מרץ 2015

תת"ע 5014-08-14 מדינת ישראל נ' אבו ענזה

בפני השופט אלון אופיר

מדינת ישראל

ע"י לשכת תביעות תנועה נגב

נגד

כיד אבו ענזה - בהעדר

ע"י ב"כ עו"ד אלפוכארי - נוכח

גזר דין

הנאשם הורשע ע"פ הודאתו בביצוע עבירות של נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62 (2) בפקודת התעבורה.

בהתאם לעובדות כתב האישום, נהג הנאשם ביום 10.8.14 רכב בכביש 60 בין אבו כף לשוקת, כשהוא אוחז בידי בשעת הנהיגה מסמך, וקורא בו תוך כדי נהיגתו. כתוצאה מהסחת דעתו, סטה הנאשם מנתיב נסיעתו אל הנתיב הסמוך, תוך שהוא מסכן את שאר משתמשי הדרך.

במסגרת הטיעונים לעונש, ביקשה המדינה להטיל על הנאשם פסילה בפועל לתקופה ממושכת, פסילה על תנאי, קנס כספי משמעותי, וחתימה על התחייבות כספית, זאת בשים לב לעברו התעבורתי המכביד של הנאשם, הכולל 172 הרשעות קודמות בפרק זמן של 29 שנות נהיגה.

ההגנה ביקשה להקל עם הנאשם נוכח הודאתו בביצוע העבירה, וכן בשל העובדה כי ב-10 השנים האחרונות לא ביצע הנאשם עבירות תעבורה חמורות וכן בשל העובדה כי הנאשם זקוק לרישיון הנהיגה לצורך עבודתו כנהג הסעות שכן המדובר במפרנס יחידי של אשתו ותשעת ילדיו.

בהתאם לתיקון 113 של חוק העונשין, יש לקבוע את מתחם הענישה הנוהג טרם תקבע הענישה הראויה בהתאם לנסיבות המקרה, עקרון ההלימה ושיקולי ענישה כפי שהגדיר המחוקק באותו התיקון לחוק.

אני קובע (בהשוואה לפסקי הדין דלהלן: 2090/07 **מדינת ישראל נ' דוד כהן**, 8014/06 **מדינת ישראל נ' חסאן רבאח**, 374/09 **מדינת ישראל נ' יארושנקו**), כי מתחם הענישה בעבירה זו של נהיגה בקלות ראש (סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה), הינו כדלקמן:

פסילה בפועל - לתקופה של עד 6 חודשים בחלקו העליון של המתחם.

פסילה על תנאי - בחלקו התחתון של המתחם.

מתחם הענישה מתחיל בפסילה מותנית, שכן המחוקק עצמו לא כלל את סעיף 62 (2) שבפקודת התעבורה בתוספת

הראשונה או השנייה של הפקודה.

יוצא כי בהיעדר קשר לגרימת תאונה, לא הגדיר המחוקק חובת פסילת מינימום של רישיון הנהיגה ביחס לעבירה שביצע הנאשם.

ניתוח הענישה הראויה על רקע נסיבות המקרה -

בענייננו, הנאשם קרא במסמך תוך כדי נהיגה, סטה מנתיב נסיעתו, ויצר סכנה לסביבתו.

אין המדובר בנסיבות של בריונות כבישים הכוללת נהיגה פרועה מצד הנאשם.

המדובר בנסיבות אשר יצרו סכנה ללא ספק, אותה ניתן להגדיר במדרג בינוני של יצירת סיכון.

התנהגות הנאשם בפרשה זו, אינה מאפשרת סיום הפרשה ללא תזוזה במתחם הענישה לכיוון הפסילה בפועל של רישיון הנהיגה.

עקרון ההלימה מחייב פסילה בפועל של רישיון הנהיגה כאשר אין המדובר ברף הנמוך של יצירת הסיכון על ידי הנאשם.

שיקולים נוספים לקביעת הענישה -

לנאשם עבר תעבורתי מכביד של 172 עבירות תעבורה במשך תקופת נהיגה של 29 שנה.

כמות ההרשעות החריגה מעידה על זלזול מצד הנאשם בחוקי התעבורה.

יחד עם זאת, ניתוח עברו על פני 29 שנות נהיגה, מראה כי בשנים האחרונות נזהר ונמנע הנאשם מלבצע עבירות בעלות חומרה חריגה.

אין המדובר בנהג זהיר בד"כ ויש בעיני נפקות רבה לעברו המכביד של הנאשם.

לאחר ששקלתי את הנסיבות דלעיל אני סבור כי תמהיל ענישה הכולל תקופת פסילה בת חודש לצד פסילה מותנית וקנס ישקף נכונה את עקרון ההלימה נוכח מתחם הענישה הנוהג.

מכל האמור לעיל, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס בסך ₪ 1,000 או שלושה ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

2. פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 30 יום.

פסילתו של הנאשם תימנה מהיום ללא צורך בהפקדת רישיון נוספת (אין לנאשם רישיון להפקדה).

3. פוסל הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 2 שנים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי, תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ז אדר תשע"ה, 18 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.